

Република Србија
ТУЖИЛАШТВО ЗА РАТНЕ

ЗЛОЧИНЕ

КТРЗ.бр.10/07

06.10.2009.године

Београд

НМ/МС

ОКРУЖНОМ СУДУ У БЕОГРАДУ

-Веће за ратне злочине-

БЕОГРАД

На основу чл.46. ст.2. тач.3, чл.265. ст.1. и чл.266. Законика о кривичном поступку, те на основу чл.3. и чл.4. ст.2. Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине, пред тим судом подижем

О П Т У Ж Н И Ц У

Против:

1. ЛАЗИЋ МИЛОРАДА, [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

2. БАКОВИЋ ПЕРИЦЕ, [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

3. ВУЈНОВИЋ НИКОЛЕ, [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

3
2

4. МАРУНИЋ МИРКА, [REDACTED]

5. КОЊЕВИЋ НИКОЛЕ, [REDACTED]

Ш Т О С У:

У периоду од 03.09. до 08.09.1991.године у Медаку, за време оружаних сукоба на територији тадашње Републике Хрватске у саставу СФРЈ између оружаних снага ЈНА, јединица Територијалне одбране и милиције „СаО Крајина“ са једне стране, и полицијских и паравојних формација Републике Хрватске са друге стране, а на подручју општине Госпић за време оружаних сукоба милиције „СаО Крајина“, Територијалне одбране и резервне милиције са јединицама МУП-а Хрватске,

- као припадници Територијалне одбране и резервне милиције, кршећи правила међународног права за време оружаног сукоба, противно одредбама чл.3. ст.1. тач.2а. III Женевске конвенције о поступању са ратним заробљеницима од 12.08.1949.године (ратификоване од Народне Скупштине ФНРЈ 1950.године) и чл.4. тач.2а Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949.године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II) од 08.06.1977.године („Службени лист СФРЈ“ бр.16/78 – међународни уговори),

- а након што је оштећени Медунић Мирко на дан 03.09.1991.године, као припадник МУП-а Републике Хрватске положио оружје после борбе са припадницима милиције „СаО Крајина“ на путу за Билај и доведен у Медак у просторије станице милиције која се налазила у преуређеној гостионици „Јадран“,

- према оштећеном Медунићу, као ратном заробљенику, нечовечно и окрутно поступали те га мучили наносећи му велике патње и повреде телесног интегритета,

- на тај начин што су га, заједно са више НН припадника Територијалне одбране и резервне милиције, све до 08.09.1991.године и у току дана и у току ноћи приликом испитивања, неизменично се смењујући,

тукли рукама, ногама, палицама, дрвеним колцем и резали и убадали ножем, због чега је оштећени Медунић трпео болове јаког интензитета од којих је више пута падао у несвест,

- па су тако:

- опт.Лазих, у више наврата тукао оштећеног Медунића рукама и ногама по глави и телу и великим кухињским ножем парао униформу оштећеног све док овај није остао го, а затим му ножем резао лице и тело, те вршио убоде у лево бедро и леву надколеницу, услед чега је оштећени задобио лаке телесне повреде у виду секотина у пределу леве стране лица испред леве ушне шкољке, бројне секотине (више од 20-так) у пределу оба рамена и леђа и убодну рану у пределу леве бутине,

- опт.Ђаковић и опт.Вујновић, тукли оштећеног Медунића палицама по табанима и свуда по телу,

- опт.Марунић, тукао оштећеног Медунића палицом по леђима, услед чега је оштећени задобио лаке телесне повреде у виду нагњечења меких ткива у пределу слабина,

- опт.Коњевић, тукао оштећеног Медунића дрвеним колцем по телу, ногом на којој је била чизма у пределу главе испод браде и пивском боцом по глави услед чега је оштећени задобио тешке телесне повреде у виду прелома леве горњовиличне кости и избијања два зуба у горњој вилици,

- чиме су извршили кривично дело ратног злочина против ратних заробљеника из чл.144. КЗ СРЈ.

С тога,

ПРЕДЛАЖЕМ

Да тај суд закаже и одржи главни претрес на који позвати:

1. Тужиоца за ратне злочине;
2. оптужене: Лазих Милорада, Ђаковић Перицу, Вујновић Николу, Марунић Мирка и Коњевић Николу, преко означених адреса;
3. браниоце оптужених: адв.Ђорђа Дозета, из Београда, ул.Савска бр.33/14, адв.Ђорђа Калања из Новог Београда, ул.Бул.Зорана Ђинђића бр.45в/II-9 и адв.Рајка Јелушића, из Београда, ул.Немањина бр.4/I;
4. оштећеног Медунић Мирка из [REDACTED], кога саслушати и у својству сведока путем видео-конференцијске везе;

5. сведоке:

- Иванчевић Јовицу из [REDACTED]

- Матић Богдана, из [REDACTED]

- Бараћ Душана, из [REDACTED]

- Купрешанин Саву, [REDACTED]

- Лазих Душка, [REDACTED]

- Јерковић Мирка, [REDACTED]

6. судског вештака проф. др сц.мед. Зорана Станковића, преко адресе са списка судских вештака.

Да суд у доказном поступку изрши увид у оверени препис списка Жупанијског суда у Госпићу К.бр.4/96, те да прочита из тих списка записнике о саслушању свједока Мирка Медунића бр.Кио-31/92.7 од 04.ожујка (марта) 1993.године и Кио-31/92-13 од 01.листопада (октобра) 1993.године као и исказ сведока Мирка Медунића на записнику о главној расправи бр.К-4/96-10 од 21.листопада (октобра) 1996.године.

Да суд у доказном поступку прочита налаз и мишљење судског вештака проф. др сц.мед.Зорана Станковића од 17.09.2009.године, потврду рвачког клуба „Партизан“ из Београда на име Никола Вујновић од 15.06.2004.године, оверени превод са немачког на српски језик протокола о расправи за изручење Покрајинског суда у Ајзенштату (Eisenstadt) од 18.08.2004.године, оверен превод са немачког на српски језик решење истог Покрајинског суда 5Ур.50/04с од 18.08.2004.године, потврду основне школе „Прва војвођанска бригада“ из Новог Сада бр.195 од 30.05.2008.године на име Коњевић Предрага и извештаје из КЕ за све оптужене.

Образложење

Основана сумња да су опт.Лазих Милорад, Ђаковић Перица, Вујновић Никола, Марунић Мирко и Коњевић Никола извршили кривично дело које им се ставља на терет овом оптужницом произилази на основу резултата спроведене истраге и предложених доказа.

На територији Републике Хрватске у саставу СФРЈ, у току септембра месеца 1991.године одвијао се немеђународни оружани сукоб између оружаних снага ЈНА, Територијалне одбране и милиције „СаО Крајина“ с једне стране, и полицијских и паравојних формација Републике Хрватске

6
2

са друге стране, у оквиру чега је на територији општине Госпић долазило до оружаних сукоба између милиције „САО Крајине“, Територијалне одбране и резервне милиције са јединицама МУП-а Републике Хрватске. Један такав сукоб избио је на дан 03.09.1991.године на путу за Билај, а у коме је учествовало више припадника милиције „САО Крајина“ са једне стране, и два припадника полицијских снага МУП-а Хрватске, којом приликом је један припадник МУП-а Републике Хрватске погинуо, док је други – оштећени Медунић Мирко положио оружје и предао се, те на тај начин стекао статус ратног заробљеника. У даљем току догађаја, припадници милиције „САО Крајине“ који су заробили оштећеног Медунића организовали су пребацивање оштећеног Медунића у затвор у Грачацу, али су припадници Територијалне одбране и резервне милиције приликом транспорта за Грачац, задржали оштећеног Медунића у Медаку и одвели га у импровизовану станицу милиције, која се налазила у гостионици „Јадран“, где су оптужени као припадници Територијалне одбране и резервне милиције, заједно са другим НН припадницима ових формација од тада па све до 08.09.1991.године, на начин описан у диспозитиву оптужнице, непрекидно неизменично и у току дана и у току ноћи испитивали оштећеног Медунића, примењујући тортуру у виду мучења и свирепости и наносећи оштећеном бројне лаке и тешке телесне повреде ударајући га ногама и рукама, палицом, дрвеним колцем, пивском флашом, а опт.Лазих и великим кухињским ножем, услед чега је оштећени задобио бројне телесне повреде.

У вези истог догађаја, пред Жупанијским судом у Госпићу – Република Хрватска, вођен је кривични поступак против опт.Лазих Милорада, Ђаковић Перице, Вујновић Николе, Марунић Мирка и Коњевић Николе због кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника из чл.122. ОКЗ РХ и то у одсуству оптужених, па су у том поступку због извршења предметног кривичног дела правноснажно осуђени пресудом Жупанијског суда у Госпићу К.бр.4/96-12 од 21.10.1996.године и то опт.Милорад Лазих, Перица Ђаковића и Никола Коњевић на казну затвора у трајању од по 8 година, а опт.Никола Вујновић и Мирко Марунић на казну затвора у трајању од по 6 година.

Пошто из списка Жупанијског суда у Госпићу К.бр.4/96-12 произилази да ниједан од оптужених није ни у целини ни делимично издржао казне на које су у Републици Хрватској осуђени у одсуству, то не постоје законске сметње за њихово гоњење због кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника из чл.144. КЗЈ, а сходно чл.108. ст.2. у вези чл.106. КЗ СФРЈ, који је важио у време извршења кривичног дела, односно у смислу чл.108. ст.2. у вези ст.1. у вези чл.106. ОКЗ РС, који је

7
/ 2

важио у међувремену, као и у смислу сада важећег чл.10. ст.1. у вези чл.8. Кривичног законика Републике Србије, па су испуњени сви законски услови за вођење кривичног поступка по овој оптужници.

Оптужени не признају извршење кривичног дела, с тим што опт.Лазих и Маруних наводе да су били заиста припадници Територијалне одбране, а опт.Ђаковић да је био припадник резервне милиције у време извршења кривичног дела, али да су у том својству ишли на положај, односно опт.Ђаковић обављао полицијски посао у Удбини, а да нису учествовали у испитивању и мучењу ошт.Медуних у гостионици „Јадран“, за коју тврде да се у њој није налазила полицијска станица у то време, с тим што опт.Лазих тврди да су оштећеног Медуних у тој гостионици држали припадници паравојне формације из Србије, „Српска гарда“, те да је он видео како један припадник те гарде ножем повређује оштећеног Медуних.

Оптужени Коњевих Никола у својој одбрани наводи да он јесте био припадник Територијалне одбране, али да у време извршења кривичног дела није био у Медаку, већ у Новом Саду где је уписивао своје малолетно дете у основну школу, у вези чега је приложио потврду основне школе у Новом Саду, према којој је упис његовог детета извршен на дан 02.09.1991.године у ту школу. Опт.Коњевих тврди да је у Медак дошао управо оног дана (08.09.1991.године) када је са сведоком Иванчевићем учествовао у превозењу оштећеног Медуних из Медака за болницу Удбини.

Оптужени Вујновић Никола у своју одбрану наводи да никада није био припадник било каквих полицијских или војних снага и да у време извршења кривичног дела није био у Медаку, већ у Немачкој у граду Нирберг, што је утврдио и надлежни суд у Аустрији у поступку за његову екстрадицију по захтеву Републике Хрватске.

Овакве одбране свих оптужених су неосноване јер су у супротности са исказом оштећеног Медуних Мирка који је од раније добро познавао опт.Ђаковића, Вујновића, Маруних и Коњевих, а опт.Лазиха је познавао из виђења, као брата сведока Душка Лазиха, па је од њега током извршења кривичног дела непосредно сазнао да је пре почетка оружаних борби опт.Лазих био инспектор СУП-а у Сињу, а што наводи и сам опт.Лазих током своје одбране. Исказ оштећеног Медуних је убедљив, јер он с једне стране детаљно описује како је изгледала унутрашњост преуређене гостионице „Јадран“ – да су у једној већој просторији била смештена средства везе и да је ту био довођен на испитивање, а да је у једној мањој просторији на којој су биле решетке био затвор у коме је боравио, а са

6
2

друге стране такође детаљно описује своје контакте током боравка у Медаку са сваким од оптужених и појединачне радње које су према њему они предузимали. Његов исказ је сагласан и са налазом и мишљењем судског вештака проф. др сц.мед. Зорана Станковића, којим се потврђује да утврђени механизам и употребљени предмети за наношење повреда у свему одговарају наводима из исказа оштећеног. Поред тога, оштећени Медунић је током свог исказа у истрази пред судом у Госпићу на записнику од 04.03.1993.године описивао коректно понашање појединих припадника противничких формација, па тако у вези његовог заробљавања у Билају помиње Радаковић Милана, Вујновић Загу, лице под надимком „Гецо“, Бекића који је радио у ППК „Велебит“, возача „Голфа“ Буцу, сапутника у „Голфу“ девојку стару 18 година, Мићу Пејиновића брицу, Витас Душана зв.„Вују“, и униформисано лице које на глави имао тамноплаву беретку; за време боравка у Медаку помиње више НН припадника Територијалне одбране и милиције који су се противили томе да се према њему врши тортура, затим Душана Клеута кога су звали „Генерал“, НН болничарку која му је указала помоћ и сведока Иванчевића који га је превезао до болнице у Удбини, а у Удбини помиње да су се према њему коректно понашали сведок др Матић Богдан, сведок Бараћ, Златко Илић бивши власник кафане „Двојка“ и лице са надимком „Дећ“ који је радио у „Орешковићу“, а што значи да оштећени Медунић није хтео да оптужи било кога са лошом намером, већ само оне који су га мучили, тукли и малтретирали. Да је његов исказ објективан потврђује и његов став приликом испитивања путем видео-конференцијске везе на дан 01.06.2009.године пред тим судом, када на питање истражног судије да ли се придружује кривичном гоњењу одговара: „Ја бих најрадије да их пустите и да нек им је на душу, ја им опраштам све.“

Опт.Вујновић је, оспоравајући исказ ошт.Медунића, приложио Протокол о расправи за изручење Николе Вујновића сачињен код Покрајинског суда у Ајзенштату (Eisenstadt) и решење тог истог суда у есктрадиционом поступку, којим се извршење проглашава неприхватљивим. Према овереном препису решења суда из Ајзенштата изручење опт.Вујновића је проглашено неприхватљивим због тога што из документације о изручењу не произилази како је донета пресуда у одсуству, а посебно да ли је дотично лице прописно позвано и да ли је на било који начин дошло до сазнања о поступку, те да ли је могло да има утицај на то, као и због тога што наводи сведока о томе да је опт.Вујновић у време извршења кривичног дела боравио у рвачком клубу Нирнбергу у Немачкој и да се тамо редовно три пута седмично појављивао на тренингу, те да би сведоци приметили да се није појавио једном непрекидно пет дана на тренинзима, у светлу пресуде у одсуству не утемељују сумњу као довољну за дело, односно да постоји недоумица у погледу довољне сумње

2019

за дело. Међутим, имајући у виду да је у међувремену ошт.Медунић саслушан пред тим судом путем видео-конференцијске везе у току истраге у присуству свих странака, па и одбране, очигледно је да искази сведока у поступку пред судом у Аустрији немају онакав значај какав им придаје одбрана. Ови сведоци су о боравку опт.Вујновића на тренинзима у Нирнбергу у време извршења кривичног дела сведочили након 13 година – 2004.године, тако да њихове тврдње о непрекидном боравку опт.Вујновића у Нирнбергу и учешћу на свим тренинзима у том периоду, када се има у виду то да он у то време није био члан њиховог клуба, не могу бити поуздане, јер се не везују за било какав значајан догађај који би могао остати у сећању, а поред тога опт.Вујновић је касније у току 1997. и 1998.године био члан рвачког клуба са којим су сви сведоци саслушани пред судом у Аустрији, повезани, те је очигледно да су због тога они сведочили пристрасно.

Оптужени Коњевић је у прилог своје одбране да је у време извршења кривичног дела био у Новом Саду и да је у то време уписивао своје дете у школу, приложио потврду основне школе „Прва војвођанска бригада“ из Новог Сада, према којој је дете опт.Коњевића уписано у ту школу 02.09.1991.године, али ова потврда не поткрепљује одбрану опт.Коњевића јер из саме потврде произилази да се упис деце, избеглих из подручја захваћених оружаним сукобима, вршио и касније, а да је као датум уписа увек стављан 02.09.1991.године као датум почетка школске године.

С обзиром на све напред изнето, у радњама опт.Лазивић Милорада, Таковић Перице, Вујновић Николе, Марунић Мирка и Коњевић Николе стичу се сви битни елементи кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника из чл.144. КЗЈ, јер су сви оптужени према оштећеном Медунићу, као ратном заробљенику, нечовечно и окрутно поступали и мучили га наносећи му велике патње и повреде телесног интегритета, кршећи правила из чл.3. ст.1. тач.а) III Женевске конвенције и чл.4. ст.1. и 2. тач.а) Допунског протокола уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба.

